

SMUTNÁ, VÁSČENÁ, NESKUTEČENÁ

Stáda, 14 květen 2008

Chlap si najde přítelkyni vřinou proto, aby si znovu dokázal svou mužnost. Po letech je zase schopen podávat mimořádné výkony v posteli, užívá si romantické výlety, zásobuje milenkou příběhy, ve kterých byl ze všech nejcool; a které jeho žena u dávno slyšela. Přikládám těmi namátkou vybrané komentáře posledních dnů - jak neustále se opakující - co?

- Před skoro 2,5 rokem jsem se seznámila se zadaným mužem. Já byla nezadaná a tak občas se s ným vidět mi bylo příjemné. Ale náš vztah začal být vážný a oba jsme se zamilovali. Tenkrát se mi zdálo, že takového chlapa mít vedle sebe celý život.. to by se mi snad splnil sen. Skoro rok jsme se v tom plácali, on se nedokázal rozhodnout, jestli já nebo ona. Nakonec se rozhodl pro mě, vyhrála jsem. Dneska spolu máme rok. Musím konstatovat, že jsem nic nevyhrála, protože ten úžasný chlap jí tak úžasný není. Umí být překvapivě nervozní, když si na mě chce najít nějakou vadu, vždy si ji najde.. ale to by se dalo možná jež občas zkousnout. Horší je, že situace se opakuje a on si zase našel nějakou milenkou... Najednou je to ale nohem těžší odejít, svým způsobem ho mám ráda, ale to. co dělá, se mi hnusí. Nejvíce mě asi trápí to, že k tomu nemá odvahu a dělá to jen, protože to chce dělat. Nevím jestli bojovat za chlapa, který se občas ke mě ani nechová hezky a kterým kdo ví, nikdy nebude žádný vážný....

- Začala jsem skoro to samé, sice nejsem vdaná, a nemáme děti, ale byli jsme spolu několik let, a on se v práci zamiloval do kolegyně. Neunesl to, neustál to, já na to mišela, stále zapíral, doma samé hádky, výčitky, tak jsem mu jednou poskládala kufry a k rodině (kolegyně je vdaná a má děti, k ní to nešlo). Dnes je to půl roku. První jsem prosila, aby se vrátil; on ne. Já se hrotila, psycholožka mě držela nad vodou. Několikrát jsem to utla, razantní mez, konec. Žádný kontakt, sms, email, nic prostě. Sama jsem to chtěla, aby se z toho dostanu. Sice jsem doma brečela pořád, i v práci, a musela jsem asi vypadat, že se mi zbožil svět. Zbožil. Pak jsem se ozvala, že se rozešli u před několika měsíci. A jak to je dnes? Kdybych za ní nezašla a nevyžádala si s ní, tak bych nebyli dneska spolu. Šla jsem za ní s tím, jestli ho chce, tak aby se s manželkou rozvedla a mého přítele netahá za nos, že ho mám tak ráda, že mi záleží na jeho štěstí a aby si to spolu užíjí, ale mě u do toho netahají konec. Jen ten můj princ svým způsobem nás miluje obě. Ona je jeho kamarádka a kolegyně v práci, já jeho žena, ale bez prstýnku. Nemají nic spolu. Jestli by si ale spolu něco začali, zničím rodinu já jí a ona to ví.

- Přihodilo se mi něco podobného, když jsem byla doma s dítětem - a zaregistrovala jsem první příznaky dítěte, ne došlo ke skutečné fyzické nevěře. Později se manžel přiznal, opustil milenkou - ale jí nikdy se neobnovil vztah. Odešla jsem od něj stejně. Jeho tehdejší milenkou si mezitím našel jiného. Po letech jsem já ve vztahu milenkou - ženatý (s jiným mužem). Také on to nedokáže odmítnout chlapsky, i když ke mně neustále trápí se v jejich těmi... On je jí zavázán, že mu v mládí pomohla. Celý život jí podváděl, ale teprve teď ho začal trápit svědomí - pochopil, co je láska. Čím více mne miluje, tím větší svědomí má. Jeho žena o vztahu v příměsto se jej nechce vzdát. Pláče, citově vydírá, sahá k alkoholu. A on se cítí za vztah odpovědný a vinen. Myslíte, že to opravdu tak zákonitě, že lidi nemohou být monogamní způsobem života? A k manželství prostě patří nevěra?